

Тема конкурса: Мој завичај

Наслов рада: Дани подно Леотара

Ученица: Кашиковић Николина

Разред: 8/3

Вјероучитељ: Жанела Пажин

О. Ш. „ ВУК КАРАЏИЋ“ 059- 271-720

Милоша Црњанског бр. 4

89101 Требиње

e-mail : os169@teol.net

Завичај.. .Као мати која нас увијек чека раширених рука да дотакнемо та топла њедра, мека и пуна љубави. Мој завичај је у мом срцу, баш као што је у срцу Балкана. Стоји, поносан, неуништив. Многи су га опјевали, неко са радосћу, неко са чежњом, неко с љубављу, неко о обичајима. Љубав према завичају је љубав коју нико не може да нам одузме. Мој завичај, моја земља Херцеговина, на себи носи лијепу природу, а у себи лијепе људе. Земља Хумска за коју су се наши преци борили, вјерујући у Господа. Господ им је то и узваратио богатом и плодном земљом, изворима бистре воде, мирисним воћем и здравом стоком. Света земља, Светосавска и СветоВасилијевска.

Моје Требиње... град који не можеш да не заволиш. Град у ком не можеш не имати инспирацију. Понекад ми се чини да смо овдје сви неки умјетници, пјесници, сликари...сањари, романтичари... А како и не би?! Овдје сунце као да не залази, осим по жељи за мало романтике. Чаробно моје Требиње! Азурно плаво небо, без иједног облачка, чист и прегледан хоризонт, слике као из снова. Све изгледа некако умивено и окупано, сређено и свечано. Дуге шетње од старе касарне, кроз Растоке, обалом Луке Вукаловића, поред хотела Леотар, прелијепом стазом до Арсланагић мост, а онда назад преко Крша до центра... Често то радим, јер заиста, није довољно једном видјети ту скривену љепоту под падинама Леотара. То су шетње које никад и никога не уморе.

Требишњица цијели околни пејзаж чини нестварно лијепим и привлачним. Протиче лијепа, јака и снажна не осврћући се на прошлост, јер јој садашњост припада. Пресијава на врелом сунцу, које своје златне зраке пружа преко цијелог предјела, које му даје још већу чар. То је требињско сунце, које понекад живе као да укочи на 40 степени. И таман када помислимо да смо у неком кључалом лонцу, као да нека невидљива рука укључи над градом неки вентилатор. Облаци понекад као да нам пријете, ал доста пута је то само неуспјели покушај кише, вјетар са Леотара растјера облаке и поново се укаже сјај мога града. Понекад узмем апарат да нешто усликам, па помислим; ово треба живјети, неко ће други овјековјечити.

Свијетли дани, добро снабдјевена зелена пијаца под Платанима, доста свијета, пуни кафићи... Угодне ноћи, жива музика...у тој љетној атмосфери ријетко коме пада на памет да оде прије него се погасе задња свијетла и утихну последњи акорди музике. А онда, крајем августа, прво што човјек преко дана примјети јесте да су љетне пријеподневне гужве нестале. Топли вјетрић све чежће мрси косе дјевојака и као да шапуће одлази љето. Ускоро се појављује јесењи пејзаж, лијеп и очаравајући на свој јединствен начин посматран очима расположених посматрача. Јарко црвени листови шуме на платанима... Све то уноси мир у срца људи који овдје живе.

Задњих година некако пред Светога Саву у наш град наврате и сњежне пахуље плешући свој први плес, кришом под свијетлима уличне расвјете, а ми сањаримо о снежним јутрима подно Леотара. Ујутро када нас звона са Херцеговачке Грачанице позову да прославимо школску славу, устанемо очекујући бијели покривач, а схватимо да ипак и на ову школску славу можемо да идемо у свечаним лакованим ципелицама.

Тешко је описати ријечима, ал могу Вас позвати као госта да видите како изгледа мој завичај и уживате у његовим чарима. Ја, односно ми, ту смо на Вашем путу за море, свратите, видите, знам да ће те пожељети да се опет вратите. А човјек кад се врати Требињу као да изнова стоји са дијелом своје душе, коју је некад оставио овдје у колијевци херцеговачког крша и љепоте.

Требиње! То се срцем изговара и кад усне занијеме.